

215

7

ΤΡΙΤΗ ΚΡΙΣΙΣ

ΤΟΥ

ΣΕΒΑΣΤΟΠΟΥΛΕΙΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

ΤΟΥ ΙΔΡΥΘΕΝΤΟΣ

ΠΡΟΣ ΒΕΛΤΙΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΙΝΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΑΠΑΓΓΕΛΘΕΙΣΑ

ΕΝ ΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΑΙΘΟΥΣΗ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

τῆ 28 Μαρτίου 1910

ΥΠΟ ΤΟΥ ΕΙΣΗΓΗΤΟΥ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΙΣΤΡΙΩΤΟΥ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΙΣ Π. Α. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

1910

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

5

ΤΡΙΤΗ ΚΡΙΣΙΣ
ΤΟΥ
ΣΕΒΑΣΤΟΠΟΥΛΕΙΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

ΤΟΥ ΙΔΡΥΘΕΝΤΟΣ
ΠΡΟΣ ΒΕΛΤΙΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΙΝΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΑΠΑΓΓΕΛΘΕΙΣΑ
ΕΝ ΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΑΙΘΟΥΣΗ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

τῆ 28 Μαρτίου 1910

ΥΠΟ ΤΟΥ ΕΙΣΗΓΗΤΟΥ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΙΣΤΡΙΩΤΟΥ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΥΠΟΙΣ Π. Δ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ
1910

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

*Φιλοπάτριδες συμπολίται
καὶ εὐγενῆς τοῦ Πανεπιστημίου νεολαία,*

Βαρύτιμος ὄντως καὶ ἱερὰ ἦτο ἡ ἐντολή, ἦν τὸ ἑλληνικὸν γένος ἔλαβε παρὰ τοῦ κοσμοτέχνου Θεοῦ, ὅπως δημιουργήσῃ τὸν πολιτισμὸν καὶ ἐκπολιτίσῃ τὸν κόσμον, θεῖος ἦτο ὁ προορισμὸς, ὅπως διὰ τῶν ἀκρογωνιαίων τοῦ Θεανθρώπου λίθων ἀνοικοδομήσῃ τὰ οὐρανογεῖτονα τῆς ἐκκλησίας μέγαρα, ἀλλὰ καὶ δεινὸς ἦτο ὁ κλῆρος, ὅπως ἐπὶ τρεῖς χιλιετηρίδας τὰ προπύλαια τῆς Εὐρώπης φρουρήσῃ καὶ θέσῃ φραγμοὺς καὶ ἔρκη πρὸς τὰ βορβορώδη τῶν πολυγευμόνων τῆς Ἀσίας ποταμῶν ὀρεῖματα, ἅπερ ἐφέροντο, ἵνα καταπνίξωσι καὶ ἀποτελιματώσωσι τὰς χώρας ἐκεῖνας, ἐν αἷς πρὸς τιμὴν τοῦ Θεανθρωπίνου γένους θάλλει ὁ νῦν καλούμενος Εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς.

Ἡ στρατιὰ τοῦ Δαρείου ἤλθε μέχρι τοῦ Μαραθῶνος καὶ ἡ τοῦ Ξέρξου μέχρι τῆς Σαλαμίνας, ἀλλὰ καὶ ἡ τοῦ Κίμωνος ἐξίκετο μέχρι τοῦ Εὐρυμέδοντος καὶ ἡ τοῦ Ἀγησιλάου μέχρι τῶν Σάρδεων. Ἐβουλεύθησαν μὲν οἱ βασιλεῖς τῆς Περσίας, ἵνα δουλώσωσι τὴν Εὐρώπην, ἀλλ' ἀποτυχόντες ἐδουλώθησαν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλείδου Ἀλεξάνδρου. Ὅτε δ' αὖθις οἱ Ῥωμαῖκοὶ λεγεῶνες ἐν τῷ Βυζαντίῳ ὑπέχωρσαν τῷ Ἑλληνικῷ πολιτισμῷ, αἱ Ἑλληνίδες φάλαγγες ἀπέκρουον τοὺς βαρβάρους, ὅσοι ἀπῆρχοντο κατὰ τῆς Εὐρώπης. Ἡγωνίζοντο ἀνδρείως οἱ γενναῖοι τοῦ πολιτισμοῦ φρουροὶ ἐπὶ τρεῖς χιλιετηρίδας, ἀπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος μέχρι τοῦ Κολοκοτρώνη, καὶ ἀπὸ τοῦ Μιλτιάδου, τοῦ Θεμιστοκλέους καὶ τοῦ Πανσανίου μέχρι τοῦ Μαυρομιχάλη, τοῦ Ὀδυσσεῶς καὶ τοῦ Μιαούλη. Ἡ ἀνδρεία τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους ἦτο τηλικαύτη, ὥστε καὶ μετὰ τὴν δούλωσιν τεσσάρων περίπου ἑκατονταετηρίδων δὲν ἠμβλύνη, ἀλλ' ἦτο ὀξεῖα ὡς πέλεκυς ἀμφίστομος, δυνάμενος νὰ κόψῃ τὰς τῆς δουλосύνης ἀλύσεις,

ἄς ἐσφυρηλάτησεν ἡ ἀγνωμοσύνη τῆς τύχης. Λέοντες καὶ λέαιναι οἱ ἐξεληθόντες ἐκ τοῦ ἔρκους τοῦ Μεσολογγίου, ἥρωες οἱ τὰ τεῖχη τῆς Τριπόλεως ἐκπορθήσαντες, ναύμαχοι τοῦ Μιαούλη καὶ πυρποληταὶ τοῦ Κανάρη, καὶ ὑμεῖς, οἱ τὸ ἄνθος τοῦ Τουρκικοῦ στρατοῦ ἐν Δερβενακίῳ νικήσαντες, κτείναντες καὶ αἰχμαλωτίσαντες, ὑμεῖς, λέγω, οἱ ἐλευθερωταὶ τῆς πατρίδος μαρτυρήσατέ μοι περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων μου καὶ ἐλέγξατε τούτους, διότι δὲν δύνανται νὰ ἐξαρθρῶσι μέχρι τοῦ ὕψους, εἰς ὃ ὑμεῖς οἱ ὑψίποδες τοὺς ἄθλους τῆς ἀνθρωπίνης ἀνδρείας ἀνεβιβάσατε. Οὕτω διὰ τοῦ αἵματος τῶν τυράννων ἀπεπλύνετε τὸν βόρβορον τῆς δουλώσεως καὶ διὰ τῶν θαλερῶν τῆς χαρᾶς δακρύων ἐλευκάνετε τοὺς μίτους, δι' ὧν ἐξυφάνθη ἡ σημαία τῆς ἐλευθερίας.

Ἄλλ' ἡ ἐλευθερία ἔμελλε ταχέως νὰ ἀπολεσθῇ, εἰ μὴ μεγάλοι τῶν γραμμάτων καὶ τοῦ πολιτισμοῦ ἠγῆτορες ἀνελάμβανον τὸ βαρὺ καὶ ἐπίπονον ἔργον, ὅπως τὸ ἐλευθερωθὲν κράτος συνδέσῃ διὰ τῶν ἀδαμαντίνων τῆς γλώσσης δεσμῶν. Οἱ ἄνδρες οὗτοι παραλαβόντες φυλὴν γλωσσικῶς διεσπασμένην καὶ διὰ τὴν διάσπασιν εὐπόροθητον, συνήνωσαν αὐτὴν οὕτως ἀσφαλῶς, ὥστε οἱ πολέμιοι ἡμῶν εἰς νέας κατακτήσεις ἀποβλέποντες ἐνόμισαν συμφέρον, ἵνα τὰ γλωσσικὰ τῆς φυλῆς ὀχυρώματα κατακρημνίσωσι καὶ ἀφανίσωσι. Δὲν ὄκνησαν δὲ καὶ σοφοὶ ἄλλοδαποὶ ἄνδρες, ἵνα συμβουλευσῶσιν ἡμῖν, ὅτι αἱ διάλεκτοι εἶναι ἐθνωφελέστεραι τῆς ἐνιαίας Πανελληνίου γλώσσης. Ὅτε ὅμως ἠρωτήσαμεν αὐτούς, διατὶ ἄρα γε τὰς αὐτὰς συμβουλὰς δὲν δίδουσι τοῖς Ἄγγλοις καὶ τοῖς Γερμανοῖς, οἵτινες ἔχουσι πλείονας διαλέκτους ἡμῶν, ἐσιώπησαν. Ναί· ἐσιώπησαν, διότι εἰ εἶχον ἰταμότητα ὁμοίας συμβουλῆς, ἤθελον πεμφθῆ ἑκεῖσε, ἔνθα πέμπονται οἱ παραπαίοντες τοῖς λογισμοῖς.

Βεβαίως πάντες οἱ ἄλλοεθνεῖς οἱ πειραθέντες, ὅπως ἐπιβάλωσιν ἡμῖν τὴν χυδαιότητα, δὲν ἔχουσιν ἀφειτηρίαν πολιτικούς λόγους, ἀλλὰ διὰ τὰς σπουδὰς αὐτῶν ἴσως δὲν εἶναι οἱ ἀρμοδιώτατοι. Τοιοῦτοι εἶναι οἱ Βυζαντινολόγοι καὶ οἱ γλωσσολόγοι τῆς Εὐρώπης, διότι ἀμφότεροι διὰ τὰς ἄλλας σπουδὰς δὲν ἐμελέτησαν τὸ ἀμύθητον τῆς κλασικῆς περιόδου κάλλος, ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν μελετῶντες τοὺς χρονογράφους δὲν ὀξύνουσι τὴν γλωσσικὴν αἴσθησιν, οἱ δὲ γλωσσολόγοι ἀπο-

βλέπουσιν εἰς τὴν βασιλίσαν τῶν γλωσσῶν μετὰ τῆς αὐτῆς ψυχρό-
τητος καὶ ἀδιαφορίας, μεθ' ἧς οἱ ἀνατόμοι ρίπτουσι βλέμμα πρὸς
τὴν Ἀφροδίτην τῆς Μήλου ἢ τὸν Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους. Ἡ κα-
θαρεύουσα ὁμως ἔχει λόγον πρὸς τὰς διαλεκτικὰς χυδαιότητας, ὃν
λόγον ἔχει ὁ Ἀχιλλεὺς πρὸς τὸν Θεοσίτην.

Πρὸς δὲ τινὲς τῶν γλωσσολόγων ἀποφαίνονται, ὅτι ἡ καθαρεύ-
ουσα ὡς τεχνητὸν προῖόν ἄγει σκιώδη τινὰ βίον μὴ δυναμένη ποτὲ
νὰ εἰσδύῃ ἐπιλάμπουσα καὶ ζωογονοῦσα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ λαοῦ.
Πρὸς τὸν τοιοῦτον δισχυρισμὸν πάνυ ὀρθῶς παρατηρεῖ ὁ διαπρεπὴς
τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων τοῦ ἐν Μονάχῳ Πανεπιστημίου καθηγητῆς,
ὁ θερμὸς φιλέλλην καὶ ἐμὸς φίλος κ. Δρεροῦπ λέγων· «Τὸν ἰσχυρισμὸν
τοῦτον δὲν δύναμαι νὰ ἀναγνωρίσω ὡς ἀποδεδειγμένον. Ἱστορικῆ περὶ
τούτου ἀπόδειξις φαίνεται ἀδύνατος, διότι γλωσσικὴ ἐξέλιξις, οἷα ἀπε-
τελέσθη ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑκατονταετηρίδα, οὐδε-
μίαν ἐν τῇ παγκοσμίῳ ἱστορίᾳ ἔχει παρομοίαν. Ἡ νεοελληνικὴ γρα-
φομένη ἐνδέχεται νὰ ἦναι τέχνης πλάσμα. Ἐστω. Ἀλλὰ πάντως
πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ, ὅτι ἡ γραφομένη γλῶσσα, ἥτις πρὸ ὀλίγων
ἑκατονταετηρίδων μόνον ἕνεκα τῆς Τουρκοκρατίας ἀπόλετο παρὰ τῷ
λαῷ, κατὰ τὴν παλιγγενεσίαν τοῦ λαοῦ τούτου ἀνηρέθη ὑπὸ τῶν
πνευματικῶν αὐτοῦ ἡγετῶν καὶ ἐπλουτίσθη κατὰ τοὺς νέους τοῦ πο-
λιτισμοῦ ὄρους ἐκ τοῦ θησαυροῦ τῆς ἀρχαίας τῆς ἐγκρίτου γλώσσης».

Τοῖς σοφοῖς λόγοις τοῦ ἐξόχου φιλολόγου ἠδύνατό τις νὰ προ-
σθέσῃ καὶ ἄλλα καὶ νὰ ἐρωτήσῃ· Καὶ λοιπὸν τὰς γλώσσας δημιουρ-
γοῦσιν οἱ ὄχλοι καὶ οὐχὶ οἱ πνευματικοὶ τῶν λαῶν ἡγήτορες; Τοῦτο
δὲν μαρτυρεῖται ὑπὸ τῆς ἱστορίας· διότι τὴν Ἀττικὴν διάλεκτον, ἥτις
διὰ τὸ κάλλος αὐτῆς ἐκράτησεν ἐν τῇ κλασικῇ ἀρχαιότητι καὶ ἐγένετο
ἡ βᾶσις τῆς κοινῆς τῆς ἀναδειχθείσης παγκοσμίου ἐν τῷ ἀρχαίῳ κό-
σμῳ, τὴν Ἀττιίδα, λέγω, δὲν ἐδημιούργησεν ὁ Ἀττικὸς λαός, ἀλλ' οἱ
δραματικοὶ ποιηταὶ ἐν τῷ θεάτρῳ, οἱ δικανικοὶ ῥήτορες ἐν τοῖς δι-
καστηρίοις, οἱ πολιτικοὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου καὶ οἱ φιλόσοφοι
ἐν ταῖς σχολαῖς αὐτῶν. Οἱ Ἀθηναῖοι ἅτε Ἴωνες ὄντες διελέγοντο
Ἰαστί, καὶ διὰ τοῦτο τῷ ἀρχαιοτέρῳ τραγικῷ, τῷ Αἰσχύλῳ, εὐρίσκο-
μεν πλείστους Ἰωνισμούς καὶ ἠθέλομεν εὐρίσκει πολὺ πλείονας, εἰ μὴ
οἱ κριτικοὶ διέφθειρον οὐχὶ ὀλίγα χωρία. Λοιπὸν ποιηταὶ, ῥήτορες

καὶ φιλόσοφοι ἐμόρφωσαν τὴν Ἀτθίδα, δηλαδὴ λόγιοι, ὡς καὶ ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις. Οἱ δημιουργοὶ τῆς γλώσσης ἐκείνης, ἦσαν ἱταμώτεροι τῶν νεωτέρων, διότι ἐκεῖνοι μὲν ἀνεμίγνυον λέξεις καὶ τύπους λέξεων διαφόρων διαλέκτων, ὅπερ ἡδύνατο νὰ ἀγάγη τὴν δημιουργημένην γλῶσσαν μέχρι τοῦ γελοίου, οἱ δὲ νεώτεροι ἀντλοῦσι λέξεις ἐκ τοῦ καλλίστου θησαυροῦ καὶ τοῦ ἀκενώτου ἀνακτορικοῦ ταμείου τῆς βασιλίδος τῶν γλωσσῶν. Οὐ μόνον τὴν Ἑλληνικὴν, ἀλλὰ καὶ τὰς ἄλλας γλώσσας ῥήτορες καὶ ποιηταὶ καὶ φιλόσοφοι ἐδημιούργησαν καὶ ἐπλούτησαν, ὁ μὲν Κικέρων τὴν Λατινικὴν, ὁ δὲ Δάντης τὴν Ἰταλικὴν, ὁ δὲ Λέσσιγκ τὴν Γερμανικὴν καὶ ἄλλοι ἄλλας. Τοῦτο ἐγένετο καὶ ἤθελεν εἶναι παράδοξον, εἰ συνέβαινε τὸ ἐναντίον. Βεβαίως αἱ κατώτεροι τῶν λαῶν τάξεις ἔχουσι γλωσσοπλαστικὴν τινα δύναμιν, ἀλλὰ δὲν δύνανται νὰ ἀνέλθωσιν εἰς τὰς ὑπερτάτας τῆς γλώσσης στιβάδας, ὡς τὰ χαμαιβάμονα πτηνὰ εἶναι μὲν χρησιμώτατα, ἀλλὰ δὲν ἄδουσι ὡς ἡ εὐστομος ἀηδὼν καὶ δὲν δολιχοδρομοῦσιν ἐν τῷ αἰθέρι, ὡς ὁ ἱερός τοῦ Διὸς ὄρνις.

Ἀλλὰ παρατηροῦσιν οἱ πολέμοι τῆς Ἐθνικῆς γλώσσης, ὅτι ταύτην μανθάνομεν ἐν τοῖς σχολείοις. Τοῦτο ὅμως δὲν προάπτομεν μόνον ἡμεῖς, ἀλλὰ πάντες, ὅσοι ἔχουσι διαλέκτους καὶ ἔθνικὴν γλῶσσαν καὶ τοιοῦτοι εἶναι, εἰ μὴ πάντες, οἱ πλεῖστοι λαοί. Ἐπειδὴ δ' αἱ διάλεκτοι αὐτῶν ἀπέχουσι τῆς ἔθνικῆς πολὺ πλεόν ἢ αἱ ἡμέτεροι, οἱ παῖδες αὐτῶν καταβάλλουσι πολὺ πλείονας πόνους τῶν ἡμετέρων, ὡς ὁμολογεῖ ὁ ἄριστα γινώσκων τοῦτο σοφὸς Δρερουὺν γράφων· «Ἐάν ἡ νῦν Ἑλληνικὴ νεότης ἐν τῷ σχολείῳ μανθάνῃ τὴν καθαρεύουσαν, οὐδὲν ἄλλο ἢ ἀνακατὰται κατὰ τι λόγιον τοῦ ἡμετέρου Σίλλερ κληρονομίαν, ἣν ἤδη οἱ πάπποι αὐτῆς κατεῖχον. Οὕτως ἐν τῇ πράξει νῦν οὐδεμία ὑφίσταται διαφορὰ, ὡς εἰπεῖν ἐν Γερμανίᾳ παῖς χωρικὸς τοῦ Μεκλεμβούργου ἢ τῆς Βεσφαλίας ἢ τῆς ἄνω Βαυαρίας ἢ τῆς Ἑλβετίας μετὰ πλείονος μόχθου μανθάνει τὴν ἄνω Γερμανικὴν γλῶσσαν, ἢ ἐν τῷ Ἑλληνικῷ γλωσσικῷ σχολείῳ ὁ Μακεδὼν ἢ ὁ Ἀττικὸς ἢ ὁ Κρήσις ἢ ὁ Ἀνατολίτης ἐκμανθάνει τὴν ἑαυτοῦ καθαρεύουσαν».

Ἀκούσατε ὑμεῖς, ὅσοι κηρύσσετε, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ νεολαία δαπανᾷ πολλοὺς πόνους καὶ καταναλίσκει οὐχὶ ὀλίγον χρόνον. Καὶ ὅμως

καταναλίσκομεν πολὺ ὀλιγώτερον κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ σοφοῦ Γερμανοῦ. Εἶναι δὲ δίκαιον νὰ προσθέσωμεν, ὅτι ἡ Γερμανικὴ νεολαία πλὴν τοῦ χρόνου τούτου καταναλίσκει καὶ ἄλλον, ὅπως μάθη τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἐν ᾧ ἡμεῖς ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ μανθάνομεν καὶ τὰς δύο ἁμῶν. Οὐχ ἦττον διαβολὴ εἶναι καὶ ὁ φόγος, ὅτι δῆθεν ἡ Ἑθνικὴ γλῶσσα διακωλύει τὴν πρόοδον τῆς γεωργίας, τῆς βιομηχανίας, τῆς ἐμπορείας καὶ τῶν ἄλλων ἐπιτηδευμάτων, ἀπερ ἀρμόζουσι τῷ τῆς ἡμετέρας ἐποχῆς πνεύματι. Διότι σύμπασα ἡ Εὐρώπη ἐγένετο βιομηχανικὴ καὶ ἐμπορικὴ, ἀφ' ὅτου οἱ Ἑλληνισταὶ τοῦ Βυζαντίου διὰ τὴν ἄλωσιν μετέβησαν εἰς τὴν Ἰταλίαν. Τὸ ἱστορικὸν τοῦτο γεγονός κυροῦται καὶ ὑπὸ τῆς λογικῆς· διότι ἐφ' ὅσον τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα ὀξύνεται, κατ' εὐθὺν λόγον γίνεται ἐπιτηδειότερον πρὸς πᾶσαν ἐνέργειαν. Ὁ ἀμβλὺς τὸν νοῦν μόνον βαναυσοῦργὸς δύναται νὰ ἦναι, οὐδέποτε δὲ καλλιτέχνης οὐδὲ βιομήχανος, μάλιστα ἐν χρόνοις, καθ' οὓς ἡ ἀνθρωπίνη διάνοια τὴν φύσιν δουλωσαμένη τὰς χειρωναξίας ἐξεμηδένισε.

Τὰς δύο εἰρημένας διαβολὰς ἐπινοήσαντες οἱ χυδαῖστοι παραπέθουσι τοὺς ἐκαστοὺς ὑποοργούς, οἵτινες ὑποβάλλουσι νομοσχέδια, ὅπως μετατρέψωσι τὰ ἀνθρωπιστικὰ σχολεῖα εἰς πρακτικά. Τὴν ἐπίρρωσιν τῶν πρακτικῶν γνώσεων πάντες εὐχόμεθα, ἀλλὰ διὰ μεθόδων, αἵτινες ἐπιβάλλονται ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης. Ἄν θέλωμεν νὰ ἐπιρρώσωμεν τὰς παραγωγικὰς τοῦ ἔθνους δυνάμεις, ἄς ιδρύσωμεν ναυτικὴν, γεωργικὴν, δενδροκομικὴν καὶ βιομηχανικὴν σχολήν. Ἄλλὰ σὺν τῇ ιδρύσει τῶν σχολῶν τούτων ἄς ὀργανώσωμεν αὐστηρὰν ἀγροτικὴν ἀστυνομίαν καὶ γεωργικὰς τραπέζας, ὅπως ἀπαλλάξωσι τοὺς γεωργούς τῶν ὀνύχων τῆς τοκογλυφίας. Ἄντι ὅμως τούτων καταργοῦμεν τὰ Ἑλληνικὰ σχολεῖα ἢ ἐνοῦμεν τὴν ἀνθρωπιστικὴν μετὰ τῆς πρακτικῆς παιδείας, ἂν δύναται νὰ ὀνομασθῇ τοιαύτη ἢ εἰσαγωγὴ τῆς καταστιχογραφίας εἰς τὴν μέσην ἐκπαίδευσιν.

Ἄλλ' ἂν καταργηθῶσι τὰ Ἑλληνικὰ σχολεῖα, καταργεῖται καὶ τὸ Πανεπιστήμιον· διότι ἄνευ τῆς γνώσεως τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης οὐδεμία ἐπιστήμη εἶναι διδακτὴ, ὡς τοῦτο δύναται νὰ γίνῃ καταληπτόν, ἂν πειραματικῶς προσαχθῶσιν ὡς ἀκροαταὶ οἰουδήποτε Πανεπιστημιακοῦ μαθήματος ἀνθρώποι μὴ γινώσκοντες τὴν Ἑλληνικὴν

γλώσσαν. Οί τοιοῦτοι οὐδόλως θέλουσι ἐννοήσει τὰ διδασκόμενα ἢ θέλουσι παρανοήσει τὸν καθηγητήν, ὡς παρ' Ἀριστοφάνει ὁ Στρεψιάδης παρενόει τὸν Σωκράτη, ὅτε ὁ φιλόσοφος ἐν ταῖς εἰσαγωγικαῖς εἰς τὸ φροντιστήριον ἐξετάσσειν ἠρώτα τὸν ἀγρότην, ἂν γινώσκη μετρικὴν. Ὁ ἀγροῖκος Στρεψιάδης ἐνόμιζεν, ὅτι γινώσκει ἄριστα αὐτήν, ἀλλ' ἐνόει τὰ ἐμπορικὰ μέτρα. Ὅτι δ' ἡ συγχώνευσις τῆς ἀνθρωπιστικῆς μετὰ τῆς πρακτικῆς παιδείσεως εἶναι ἀνεφάρμοστος, γίνεται κατάδηλον ἐκ τούτου, ὅτι ἐν τῇ καθεστώσει νομοθεσία ὑπάρχει ἡ συγχώνευσις, ἀλλὰ δὲν ἐφηρμόσθη.

Ἐδεῖξάμεν λοιπόν, ὅτι ὁ πρὸς σπουδὴν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης χρόνος οὔτε μακρὸς εἶναι οὔτε μάτην καταναλίσκεται. Ὑποθεθείσθω ὅμως, ὅτι ὁ ἰσχυρισμὸς ἡμῶν δὲν ἀπεδείχθη, καὶ ἄς σπεύσωμεν νὰ ἐκμάθωμεν τὴν χυδαίαν γλώσσαν ἢ τὴν δημοτικὴν. Ἀλλὰ ἐν ᾧ ἡ γραμματικὴ τῆς Ἑθνικῆς γλώσσης εἶναι εὐμέθοδος καὶ εὐμάθητος, ἕκαστος χυδαῖστος ἔχει ἰδίαν γραμματικὴν καὶ ἐκάστη ἐπαρχία ἰδίαν διάλεκτον. Ἄρα ἡ ἐκμάθησις πολλαπλῶν γυδαιοτήτων καὶ ἀπειρῶν διαλέκτων ἀπαιτεῖ πολὺ πλεονα χρόνον τοῦ νῦν δαπανωμένου. Ἐπειδὴ δ' οὔτε ἡ γυδαία οὔτε αἱ διάλεκτοι εἶναι ἱκαναί, ὅπως εἰσελθοῦσιν εἰς τὰ βασίλεια τῶν ἰδεῶν, εἶναι ἀνάγκη, ὅπως μελετήσωμεν καὶ τὴν γραμματικὴν τῆς ἐθνικῆς γλώσσης. Ἄλλως θέλομεν καταδικάσει ἡμᾶς αὐτούς, ἵνα ζῶμεν ἐν τῷ βοσκηματώδει βίῳ, ὃν διάγουσι πολλοὶ λαοὶ τῆς Ἀσίας. Ἐπιφανέστατος Ἀλβανὸς ἐλθὼν ἐνταῦθα καὶ ἀξιῶν, ἵνα ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες ἐκπολιτίσωμεν τοὺς συμπολίτας αὐτοῦ, ὡς ἐξεπολιτίσαμεν τοὺς Ρωμάνους καὶ τοὺς Βουλγάρους, καὶ ἐρωτήσας με κατὰ τίνα τρόπον εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιτευχθῇ τοῦτο, ἔλαβεν ἀπόκρισιν, ὅτι εἶναι ἀνάγκη κατὰ πρῶτον οἱ Ἀλβανοὶ νὰ ἔχωσι γλώσσαν ἐπιστημονικὴν. Διὰ τοῦτο πρέπει ἢ νὰ δεχθῶσι τὴν Ἑλληνικὴν γλώσσαν ἐν ταῖς τέχναις καὶ ταῖς ἐπιστήμαις διατηροῦντες τὴν ἑαυτῶν ὡς οἰκογενειακὴν ἢ νὰ πλουίσωσι τὴν ἑαυτῶν δι' Ἑλληνικῶν λέξεων, ὡς ἐποίησαν οἱ Ρωμαῖοι καὶ πάντες οἱ πεπολιτισμένοι λαοὶ τῶν νεωτέρων χρόνων. Τὰ αὐτὰ συμβουλεύομεν τοῖς χυδαῖσταῖς καὶ τοῖς δημοτικισταῖς. Ἄς διατηρήσωσι καὶ οὔτοι τὰς διαλέκτους αὐτῶν ἐν τῇ οἰκογενείᾳ, ἀλλ' ἄς ἀφήσωσιν ἐλευθέραν τὴν

Ἐθνικὴν γλῶσσαν, ἣν ἔμορφώσαμεν κατὰ τὴν εἰσήγησιν τοῦ ἀοιδίου Κοραῆ.

Οἱ χυδαῖσταί λέγουσιν, ὅτι ἐάν ποτε νοσήσωμεν, δὲν θέλομεν ἐπιφωνήσει ἐν τῇ ἔθνικῇ γλώσσῃ, ἀλλ' ἐν τῇ μητρικῇ, καὶ ὅτι ἐπιφανῆς τῆς Κρήτης πολιτευτῆς εὐρεθεὶς ἐν ἀπογνώσει διὰ τὴν ἀξίωσιν τῶν προστατίδων δυνάμεων, ἵνα οἱ Κρήτες παραδώσωσιν ὀκτακόσια ὄπλα, ἠγόρευσεν ἐν τῇ δημοτικῇ γλώσσῃ. Τοῦτο οὐδόλως εἶναι παράδοξον, διότι καὶ ὁ Κέβης ἐν τῷ Φαίδωνι τοῦ Πλάνωνος παρὰ τοῦ Σωκράτους πορευομένου πρὸς τὸν θάνατον ἀκούσας, ὅτι τοῖς φιλοσόφοις εἶναι προτιμότερον νὰ ἀποθάνωσιν, ὅμως δὲν πρήπει νὰ αὐτοκτονῶσιν, ἀλλὰ νὰ περιμένωσιν ἄλλον εὐεργέτην, ἀκούσας, λέγω, τοῦτο καὶ ἐκπλαγεὶς ἀνεφώνησεν Αἰολιστί· *ἵτω Ζεὺς* ἦτοι ἴσω Ζεὺς, δηλ. ἄς εἶναι μάρτυς ὁ Θεός. Φαίνεται, ὅτι ὁ Πλάτων δὲν ἐγίνωσκε καλῶς τὴν Αἰολικὴν διάλεκτον, ἣν ἐθεώρει βάρβαρον· διότι οἱ Αἰολεῖς ἔλεγον Δεὺς καὶ οὐχὶ Ζεὺς. Εἰ δ' ὁ Πλάτων δὲν ἐγίνωσκε τὴν διάλεκτον τῶν γειτόνων αὐτοῦ Βοιωτῶν, εἰς ποσα ἄρα γε ἁμαρτήματα περιπίπτουσιν οἱ ἡμέτεροι χυδαῖσταί, λοιπὸν οἱ ἀλοῦντες δύνανται νὰ ἐπιφωνῶσιν ἐν ἀιαδίῳ ποτε διαλέκτῳ καὶ ἂν θέλωσι καὶ δίκην κινῶν καὶ νὰ ὠρύωνται καὶ οἱ ἀγωνιῶντες νὰ καταφεύγωσιν εἰς τὴν μητρικὴν διάλεκτον. Δὲν πρόκειται ὅμως περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ περὶ γλώσσης τῶν τεχνῶν τῶν ἐπιστημῶν καὶ τοῦ πολιτισμοῦ.

Καὶ ὅμως οἱ τοιοῦτοι καίπερ ὑφ' ἀπάσης τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς ἀποδοκιμαζόμενοι, ὅμως τυγχάνουσι προστασίας καὶ ὀλεθρίως δρωσὶ ἐπὶ τῆς ἔθνικῆς παιδείσεως. Ἐν ζητήματι ζωῆς ἢ θανάτου τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς δὲν δύνανται νὰ ὑπάρξῃ ὑποχώρησις. Διότι ἔχομεν τὸ δικαίωμα τῆς ὑπάρξεως καὶ ὑπὲρ αὐτῆς θέλει ἀμυνθῆ ὀλόκληρος ἡ φυλή. Εἶναι ἀδύνατον, ἵνα αὕτη ἐπιτρέψῃ ὀλίγοις ἔθνοφθόροις μεταρρυθμισαῖς, ἵνα κατασκευάσωσι νέας γραμματικὰς καὶ εἰσαγάγωσι ταύτας εἰς τὰ σχολεῖα, καὶ ἵνα ἐπιθεωρηταὶ συμβουλευῶσι τοῖς διδασκάλοις, ὅπως μὴ λέγωσι περὶ δυϊκοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὀνομάτων καὶ τῶν ρημάτων καὶ ἀφορίζωσι τὰς δοτικὰς καὶ τὰς εὐκτικὰς. Ἄν τις νομίξῃ, ὅτι τὰ τοιαῦτα εἶναι ἀνάξια λόγου πλημμελήματα, οὗτος δεῖται διδασκαλίας. Οἱ τοιοῦτοι δουλοδιδάσκαλοι δημιουργοῦσιν ἄλλα ταπεινὰ ἔθνη παρὰ τὸ Ἑλληνικόν, ὃ ὁ πεπολιτισμένος κόσμος τιμᾷ διὰ τὴν εὐγενῆ κα-

ταγωγὴν. Βεβαίως εὐκτικὰς καὶ δυϊκοὺς ἀριθμοὺς οὐδέποτε θέλομεν μεταχειρισθῆ, ἀλλ' ἄνευ τούτων ἡ ἀρχαία γραμματεία, ἣτις εἶναι ἡ ἀρίστη πασῶν, μένει τοῖς νεωτέροις Ἑλλησιν ἀκατάληπτος.

Νῦν, ὅτε ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἀπεφάσισεν, ἵνα θέσῃ τέρμα εἰς πᾶσαν ἔκτροπον καὶ ἀντεθνικὴν ἐνέργειαν, εἶναι καιρὸς, ἵνα λήξῃ καὶ ἡ ἔθνοφόρος τῶν χυδαῖστῶν ἐνέργεια. Πρὸς παῦσιν τοῦ μεγίστου τούτου κακοῦ εἶναι ἀνάγκη, ὅπως ἐνεργήσῃ δύναμις μεῖζων τῶν συνήθων. Ἡμεῖς γε οὐδεμίαν δύναμιν εὐρίσκομεν ἢ τὴν ἀναγραφὴν ἐν τῷ νέῳ συντάγματι ἄρθρου *περὶ ἀμύνης τῆς ἐθνικῆς γλώσσης*. Ἐπειδὴ τοιαύτην γνώμην ἔχομεν, συντάξαντες ὑπόμνημα, ἐν ᾧ ἐξετάζομεν τὰς ὀλεθροῦς συνεπειὰς τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ χυδαϊσμοῦ, ὑπεβάλομεν τῷ προέδρῳ τῆς Κυβερνήσεως κ. Στεφάνῳ Δραγούμῃ, ὅστις εἶναι πολεμιώτατος τῶν χυδαῖστῶν, ὡς οἱ κράτιστοι τῶν πολιτευτῶν. Ὁ κ. Πρόεδρος ἐβεβαίωσε με, ὅτι θέλει μελετήσῃ τὸ ἔμὸν ὑπόμνημα. Τὴν ἐμὴν γνώμην ἐπιδοκιμάζουσιν οὐχὶ ὀλίγοι νομοδιδάσκαλοι· ἔνιοι ὅμως τῶν ἀσχολουμένων περὶ τὰ πολιτικὰ νομίζουσιν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνῃ τοιαύτη ἀναγραφὴ, διότι εἶναι ἀσύνηθες ἐν τοῖς ἄλλοις συντάγμασι. Ναί, εἶπον πολλαὶς αὐτοῖς, δὲν ἐγγράφεται ἄρθρον περὶ ἀμύνης τῆς γλώσσης, διότι παρὰ τοῖς ἄλλοις λαοῖς δὲν ὑπάρχει ὁ κίνδυνος καὶ δὲν ὑπάρχει, διότι ὁ Ἰταμὸς γλωσσολόγος, ὁ τολμήσας ἐν Ἀγγλίᾳ ἢ ἐν Γερμανίᾳ ἢ ἐν Γαλλίᾳ νὰ συμβουλευθῇ ἢ λαθραίως νὰ ὑπεισαγάγῃ εἰς τὴν δημοσίαν ἐκπαίδευσιν φανταστικὴν ἢ χυδαίαν διάλεκτον θέλει παραπεμφθῆ ἐκεῖσε, ἔνθα ἡ ψυχιατρικὴ ὀρίζει.

Νομίζομεν, ὅτι διαφωνοῦμεν πρὸς τοὺς πολιτειολόγους κατὰ τὴν ἀντίληψιν, ἣτις παρήχθη ἐκ τῶν διαφορῶν ἐπιτηδευμάτων, ἅπερ ἀσκοῦμεν. Οἱ μὲν πολιτευταὶ λύουσι τὰ ζητήματα διὰ τῶν ψήφων, ἡμεῖς δὲ οἱ περὶ τὴν φιλοσοφίαν ἀσχολούμενοι διὰ τῆς λογικῆς. Τί λοιπόν; Ἐννοεῖτε νὰ εἰσαγάγωμεν τὴν μίμησιν ἢ τὴν λεγομένην *μόδαν* ἐν τῷ μεγίστῳ τοῦ ἔθνους συμβολαίῳ; Ἡ μόδα εἶναι ἡ κακοῦργος τοῦ νεωτέρου κόσμου τυραννίς, ἣτις βασανίζει καὶ στρεβλόνει τὸ εὐσταλὲς τῶν νεανίδων σῶμα καὶ μαραίνει τὴν ἀνθηρὰν αὐτῶν ὑγίαν. Τὴν τυραννίδα ταύτην ἄς μὴ εἰσαγάγωμεν καὶ εἰς ζητήματα λογικῆς. ἅπερ ρυθμίζει οὐχὶ ἡ μίμησις, ἀλλὰ τὸ λογικόν. Διὰ πάντα

τὰ εἰρημένα ἔχομεν δι' ἐλπίδος, ὅτι οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς μελλούσης νὰ συνέλθῃ ἐθνοσυνελεύσεως θέλουσι σώσει τὴν φυλὴν ἐκ τοῦ μεγίστου κινδύνου. Διότι ἡ γλῶσσα εἶναι φρουρὸς οὐ μόνον τῆς ἐθνικῆς ὑποστάσεως, ἀλλὰ καὶ τῆς αἵγλης τῆς ἐκκλησίας. Τίς θέλει προσέλθει εἰς τὰς ἐκκλησίας, ἂν ἀναγινώσκῃται τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον ἐν χυδαία γλώσσῃ ὡς ἐγένετο ἤδη ἀπόπειρα ἐν Πειραιεῖ, καὶ ἂν χυδαῖζοντες ἱερεῖς λέγωσι **γλυτωσιάρη γλύτωσέ μας**; Τίς θέλει φοιτήσῃ εἰς τὸ ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον, ἂν κρατήσῃ ἡ **φοιτητικὴ συντροφιά**, ἥτις πρὸ ὀλίγου ἰδρῦθη; Θέλει οἰμῶζει ἐν οὐρανοῖς ὁ αἰοίδιμος τῆς Πελοποννήσου στρατηλάτης, ὅταν μάθῃ, ὅτι καὶ ἐν τοῖσδε τοῖς μεγάροις εἰσέδυσαν αἱ τερηδόνες αἱ κατατρώγουσαι καὶ εἰς ἔρειπιῶνα μεταβάλλουσαι τὰς ἐθνοποιούς τῆς διδασκαλίας αἰθούσας.

Μάτην λοιπὸν οἱ γενναῖοι τῆς Κρήτης ἄνδρες ἀγωνίζονται, ἵνα συνενώσωσι τὴν πατρίδα αὐτῶν μετὰ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος, ἀφ' οὗ οἱ χυδαῖσται πειρῶνται, ὅπως διασπάρωσι καὶ ἐξαφανίσωσι τὴν ὅλην φυλὴν.

Διὰ ταῦτα φιλοπάτριδες τῆς πατρίδος πολιτεῦνται, φροντίσαστε ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ, ἐν ᾧ μέλλει νὰ φρονηθῇ ἡ θρησκεία, ληφθῇ πρόνοια καὶ περὶ ἀμύνης τῆς ἐθνικῆς γλώσσης· διότι ἐπὶ τῶν δύο τούτων ἐρείδεται ἡ σωτηρία τοῦ ὅλου γένους. Τὸ σύνταγμα εἶναι μὲν τὸ παλάδιον τῶν ἐλευθεριῶν τοῦ κράτους, ἀλλὰ παραβαλλόμενον πρὸς τὴν γλῶσσαν εἶναι ζητημάτιον· διότι ἐκ μὲν τοῦ πολιτεύματος ἐξαρτῶνται αἱ ἐλευθερίαι τοῦ κράτους, ἐκ δὲ τῆς γλώσσης ἡ σωτηρία τῆς ὅλης φυλῆς. Ἐντεῦθεν ἐξηγεῖται, διὰ τί καὶ ὁ ἀείμνηστος Δηλιγιάννης τὸ ζήτημα τῆς γλώσσης ἔλεγε τὸ μέγιστον τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους, καὶ κατὰ τοῦτο συμφωνοῦσι καὶ οἱ τρεῖς ἡμῶν πατριάρχαι. Ἄριστα δὲ λέγει ὁ ἐν Μονάχῳ συνάδελφος καὶ φίλος μου κ. Δρέρουπ (ὄρα «Ἀθήνας» ἐν φυλ. 2,366). «Ἡ καθαρεύουσα εἶναι ὁ ἰδανικὸς δεσμός, δι' οὗ ἐθνικῶς συνέχεται ὁ σύμπας πολιτικῶς διεσπασμένος Ἑλληνικὸς λαός, τὸ σύμβολον ἅμα κραταιοῦ πολλῶν χιλιετηρίδων παρελθόντος, ὅπερ τῷ Ἑλληνικῷ λαῷ καίπερ διεσπασμένῳ περιάπτει ἐν τοῖς λαοῖς τῆς Εὐρώπης **δόξαν μεγάλου ἔθνους**. Ἡ καθαρεύουσα εἶναι ὁ φύλαξ τοῦ θρησκευτικοῦ βίου, ἅτε καθιστᾶσα τῷ λαῷ καταληπτὰς τὰς ἱεράς τοῦ Χριστιανισμοῦ βίβλους ἐν τῷ πρωτοτύπῳ ὡς ὀρθόδοξος καθολικὸς εἰς τοῦτο κλίνω νὰ ἀποδίδω διαφέρουσαν ἀξίαν. Ἡ καθαρεύουσα

τέλος είναι ἡ τελεσφορωτάτη τοῦ λαοῦ διδάσκαλος, ἀποκαλύπouσα αὐτῷ τοὺς ἀπείρους τῆς ἐθνικῆς γραμματείας θησαυροὺς εἰς ἄκοπον σχεδὸν ἀπόλαυσιν καὶ ἀέναον θαυλοῦς διδαχῆς πηγῆν. *Εἶθε ἡ Ἑλλάς μηδέποτε νὰ ἐπιλάθῃται τι ὑπὲρ τοῦ κόσμου ποτὲ ὑπήρξεν, ἀλλὰ καὶ τι τὸ ἐνεστῶς τῷ ἰδίῳ μεγάλῳ παρελθόντι ὀφείλει».*

Ἄν, φιλοπάτριδες συμπολίται καὶ εὐγενῆς τοῦ Πανεπιστημίου νεολαία, ἀπίδητε πρὸς τοὺς κινδύνους, θέλετε τιμήσει τὴν μνήμην τοῦ Σεβαστοπούλου ὡς μεγάλου τοῦ ἔθνους εὐεργέτου, ὅστις διὰ τῆς ἰδρύσεως τοῦ φερωνύμου ἀγῶνος παρέσχεν ἀφορμὴν, ἵνα οὐ μόνον ὁσημέραι ἀναπτύσσεται ἡ ἐθνικὴ ἡμῶν γλῶσσα, ἀλλὰ καὶ ἐρμηνεύονται τὰ ταπεινὰ τῶν χυδαίστων βουλευματα. Οὕτω ποιοῦντες διατηροῦμεν τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν γλῶσσαν, ὡς συμβολεύουσιν οἱ ὄντως φιλέλληνες καὶ δὴ ὁ διαπρεπῆς τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων καθηγητῆς τοῦ ἐν Λειψίᾳ Πανεπιστημίου καὶ ἐμὸς φίλος κ. Κ. Μαρτίνι «Πολυαρίθμοις ὁμοεθνεῖσι καὶ συναδέλφοις διαφωνῶν, φρονῶ, ὅτι οἱ νῦν Ἕλληνες ἱερὸν ἔχουσι καθήκον, ὅπως θεραπεύωσι καὶ διατηρῶσι τὸ ἔγκριτον τῶν ἑαυτῶν πατέρων ἰδίωμα, τὸ ἰδίωμα ἐκεῖνο, ὅπερ παντὶ μὲν ἀρχαιοδίφῳ ὑπατον θαυμάσιον ἐμπνέει, παντὶ δὲ εὐσεβεῖ Χριστιανῷ, ὡς γλωσσικῆ μορφῆ τῶν ἱερωτάτων ἡμῶν πηγῶν τυγχάνει ὄν προσφιλές, τίμιον, σεβάσιμον. Πᾶς ἐλευθέρως καὶ ἀπροκαλύπτως ἐπισκοπῶν, ὧδε κατ' ἀνάγκην θέλει κρίνει. *Οἱ Ἕλληνες ἐν τῇ τῶν προγόνων γλώσσῃ κατέχουσι κρηπίδα οὕτως ἀγνὴν καὶ οὕτω τελείαν, οἷαν οὐδεὶς ἄλλος λαὸς κέκτηται».*

Καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο φιλοτίμως ἠγωνίσαστο ἡ Πανεπιστημιακὴ νεολαία ἐν τῷ Σεβαστοπουλείῳ ἀγῶνι καὶ δὴ ἐν τῷ προάγωνι ἐνεγράφησαν μὲν τεσσαράκοντα καὶ τέσσαρες, ἕξ ὧν προσῆλθον εἴκοσι καὶ τρεῖς. Τούτοις προϋτάθη τὸ ζήτημα: *Ἡ χρῆσις τῆς καθαρρευούσης ὀφέλησε τὸ Ἑλληνικὸν γένος καὶ πῶς;* Μετὰ πολλῆς χαρᾶς εἶδομεν, ὅτι οἱ φοιτηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου οὐ μόνον ἔγραψαν ὀρθῶς καὶ ἐν γλαφυρᾷ ἀρμονίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἔχουσι πλήρη συνείδησιν τῆς μεγίστης σπουδαιότητος τῆς ἐθνικῆς γλώσσῃς. Ἐκ τῶν εἴκοσι καὶ τριῶν τούτων ἐξελέγησαν δώδεκα κατὰ τὴν διαθήκην τοῦ ἀγωνοθέτου, οἵτινες ἠγωνίσαντο ἐν τῷ ἀγῶνι. Ἡ ἀγωνόδικος ἐπιτροπεία προῦβαλεν αὐτοῖς πρόβλημα πρὸς λύσιν: *Οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἐγέ-*

νοντο ἐπιφανέστεροι ἐν τοῖς πολέμοις ἢ ἐν τοῖς γράμμασιν; Ἐν τῇ λύσει τοῦ μεγάλου τούτου προβλήματος οἱ ἀγωνισταὶ ἀπέδειξαν οὐ μόνον φραστικὴν δύναμιν καὶ καλλιέπειαν, ἀλλὰ καὶ ὀρθοφροσύνην, διότι τινὲς μὲν τούτων τὰ γράμματα ἐθεώρησαν ὡς τὰ πρῶτα τῶν εὐκλεῶν πολέμων αἷτια· ἄλλοι δὲ τὰ πολεμικὰ τῶν ἡμετέρων προγόνων ἔργα δὲν ἔκριναν ὡς ὑποδεέστερα τῆς διανοίας· διότι ὀρθῶς εἶπον, ὅτι τὸ μέγεθος τῶν πολέμων δὲν εἶναι δίκαιον νὰ μετρηθῇ κατὰ τὴν ποσότητα τῶν παραταχθέντων ἐν ταῖς μάχαις στρατιωτῶν, ἀλλὰ κατὰ τὰ αἷτια καὶ τοὺς σκοποὺς τῶν πολεμιστῶν. Βεβαίως οἱ Ταμερλᾶνοι τῆς Ἀσίας παρέταξαν ἐν ταῖς μάχαις πολυαριθμοτέρους τῶν Ἑλλήνων στρατούς, ἀλλ' οἱ πόλεμοι αὐτῶν ἦσαν κατακτητικοὶ καὶ οὐχὶ ἐκπολιτιστικοί. Ἡ κοσμοκρατία ὅμως τῶν Καισάρων ἦλθε καὶ παρῆλθεν, ἢ τοῦ Ὀμήρου ὅμως καὶ ἢ τοῦ Πλάτωνος διαμένουσι καὶ θέλουσι διαμένει, ἐφ' ὅσον τὸ ἀνθρώπινον γένος τιμᾷ καὶ γεραίρει τὸν πολιτισμὸν, καὶ τὴν πορφύραν τῶν μεγάλων τούτων οἰακοστρόφων τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας, οὔτε οἱ Ὀμηρομάστιγες ἠδυνήθησαν νὰ μιάνωσιν οὔτε αἱ δεινὰ τῶν ὑλιστῶν στρατὰ ἐγένοντο ἱκανὰ νὰ ἐκπορθῆσωσιν, ἀλλ' ὡς εὐρυμεδόντες ἡγεμόνες ἐπιβάλλουσι τῇ ἀνθρωπίνῃ διανοίᾳ νόμους, οὓς μόνον βάρβαροι καὶ ἀμαθεῖς δύνανται νὰ ὑπερβῶσι. Δυσδαίμονες δὲ καὶ ἀνόλβιοι εἶναι οἱ θηητοί, ὅσοι δὲν ἐφωτίσθησαν ὑπὸ τοῦ ἀνεσπέρου Ἑλληνικοῦ φωτός, ὡς τυφλοὶ εἶναι, ὅσων τοὺς ὀφθαλμοὺς δὲν ἤψαντο αἱ χρυσαὶ τοῦ διφρηλατοῦντος Φοίβου ἀκτῖνες καὶ ὅσων ἐν τῷ ζόφῳ δὲν προσέβαλε τὸ ἱλαρὸν τῆς Ταυροπόλου Ἀρτέμιδος φῶς.

Οἱ ἡμέτεροι ὅμως ἀγωνισταὶ ἐφωτίσθησαν ὑπὸ τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων, παρεσκευάσθησαν δεόντως καὶ ἢ ἐπιτροπεία λυπεῖται, ὅτι δὲν ἔχει πλείονας ἄθλους, ὅπως βραβεύσῃ αὐτούς· διότι οἱ πλείστοι αὐτῶν ἦσαν ἄξιοι βραβεύσεως. Ἐκ τῶν ἐνότων ἢ ἐπιτροπεία ἐβράβευσε δύο, τὸν ἀριθμὸν πέντε καὶ τὸν ἐπτά, ἐπήνεσε δὲ τοὺς ἀριθμοὺς δέκα καὶ ἔνδεκα. Σημειωτέον δ' ὅτι ἢ πλειοψηφία δὲν ἐβράβευσε καὶ τοὺς δύο ἀριθμοὺς ἐξ ἴσου, ἀλλ' ἀνίσως διὰ τινα γλωσσικὰ ἀμαρτήματα τοῦ δευτέρου. Εἶπομεν δ' ἀριθμούς, διότι ἢ ἀγνόδικος ἐπιτροπεία ἀριθμοὺς καὶ οὐχὶ ὀνόματα γινώσκει.

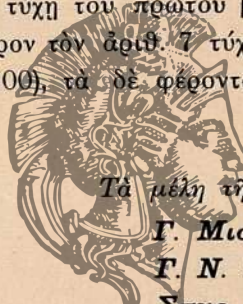
ΣΥΝΕΔΡΙΑ Β΄.

Σήμερον τῇ εἰκοστῇ τετάρτῃ Μαρτίου 1910 συνελθοῦσα ἡ ἐπὶ τοῦ Σεβαστοπουλείου διαγωνίσματος Ἐπιτροπεία καὶ λαβοῦσα ὑπ' ὄψει τὰ γραπτὰ τῶν διαγωνισθέντων δοκίμια ἀπεφάνητο, ἵνα τὸ φέρον τὸν ἀριθ. 5 διαγώνισμα τύχη τοῦ πρώτου βραβείου ἐκ δραχμῶν πεντακοσίων (500), τὸ δὲ φέρον τὸν ἀριθ. 7 τύχη τοῦ δευτέρου βραβείου ἐκ δραχμῶν ἑκατόν (100), τὰ δὲ φέροντα τοὺς ἀριθ. 10 καὶ 11 τύχωσιν ἐπαίνου.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Ὁ Πρύτανις

Ν. Χ. Ἀποστολίδης

Τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς

Γ. Μιστριώτης

Γ. Ν. Χατζιδάκις

Σπυρ. Βάσης

ΑΘΗΝΩΝ

Τῇ δὲ εἰκοστῇ ὀγδόῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Πανεπιστημίου μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς εἰσηγήσεως ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Γ. Μιστριώτου ὁ Πρύτανις ἀπεσφράγισε τοὺς φακέλους τοὺς ὑπ' ἀριθ. 5, 7, 10 καὶ 11. Οὕτω εὐρέθη ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 5 φακέλλῳ τὸ ὄνομα τοῦ φοιτητοῦ Γεωργίου Ν. Ἀνδρουλιδάκη, ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 7 τὸ ὄνομα τοῦ φοιτητοῦ Ἰωάννου Λουλάκη, ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 10 τὸ τοῦ Νικολάου Κωνσταντοπούλου καὶ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 11 τὸ τοῦ Δ. Φράγκου.

Ὁ Πρύτανις

Ν. Χ. Ἀποστολίδης

ΟΙ ΠΡΟΓΟΝΟΙ ΗΜΩΝ
ΕΓΕΝΟΝΤΟ ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΕΡΟΙ ΕΝ ΤΟΙΣ ΠΟΛΕΜΟΙΣ
Ἡ ΕΝ ΤΟΙΣ ΓΡΑΜΜΑΣΙΝ;

Οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι ἔν τε τοῖς πολέμοις καὶ ἐν τοῖς γράμμα-
σιν εἵπερ τις καὶ ἄλλος λαὸς διεκρίθησαν καὶ τὰ περιφανῆ αὐτῶν
ἔργα πολεμικά τε καὶ διανοητικά πρόκεινται τοῖς λαοῖς (ὡς) ἔξοχα
ὑποδείγματα φιλοπατρίας ἀκραιφνοῦς καὶ διανοητικῆς ἀναπτύξεως
οὐ τῆς τυχούσης. Πολλὰ δ' εἰς τοῦτο συνεβάλοντο αἷτια, ὧν σπου-
δαιότερα τό τε κλίμα καὶ ἡ τοῦ ἐδάφους φύσις, ἥτις καὶ ἐν τῇ
ξηρᾷ καὶ ἐν τῇ θαλάσῃ (ἰταμοῦς) τῆς πατρίδος προασπιστὰς παρε-
σκεύαζεν. Ἐν τισὶ δὲ πόλεσιν, ὡς ἐν Σπάρτῃ, τὸ πολίτευμα μέγιστα
εἰς τὴν βελτίστην στρατιωτικὴν ὀργάνωσιν συνετέλεσε καὶ τοὺς πο-
λίτας τὸ καλῶς ἀποθανεῖν τοῦ αἰσχροῦς ζῆν μᾶλλον νὰ αἰσθῶνται
ἐποίησε. Διὸ καὶ ὁ Πλούταρχος περὶ τῆς Σπαρτιατῶν ἀγωγῆς καὶ
παιδείσεως λέγει «γράμματα μὲν οὖν τῆς χρείας ἕνεκα ἐμάνθανον,
ἡ δ' ἄλλη πᾶσα παιδεία πρὸς τὸ ἀρχεσθαι καλῶς ἐγένετο καὶ καρ-
τερεῖν ποιοῦντα καὶ νικᾶν μαχόμενον». Ἐν Ἀθήναις ἡ παιδεία
ἔβαινε παραλλήλως τῇ τοῦ σώματος ἀσκήσει, οὕτω δὲ βλέπομεν καὶ
αὐτὸν τὸν Αἰσχύλον, τὸν ὑψιπόρου καὶ αἰθεροβάμονος φαντασίας
ποιητὴν, τὸν ἐπιδρῶντα ἐπὶ τῶν θεατῶν διὰ τοῦ θαυμαστοῦ καὶ τοῦ
ἀσυνήθους, ἐλαύνοντα τὴν κόπην ἐν Σαλαμῖνι μετὰ τῆς αὐτῆς (ἰτα-
μότητος), μεθ' ἧς ἔπαλλε τὸ δόρυ ἐν Μαραθῶνι. Ἐν τοῖς Μηδικοῖς
ἰδίᾳ πολέμοις οἱ ἀρχαῖοι ἡμῶν πρόγονοι περιφανέστατα ἐτεκμηρίω-
σαν τὰς στρατιωτικὰς αὐτῶν ἀρετάς, δι' ὧν περικλεεῖς ἦσαν τὸ νίκας
ἐν τε Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῖνι, ἐν τε Πλαταιαῖς καὶ Θερμοπύλαις
καὶ ἀλλαχοῦ, εἰς Ἄρεως ἔργον μειγνύμενοι πολύστονον καὶ εἰς φυ-
γὴν αἰσχροῦ καὶ ἐπονείδιστον τὰς πολλὰς τῶν πολεμίων μυριάδας
τρέποντες. Τίς δὲν θαυμάζει τὴν καρτερίαν τὴν ἀξιάγαστον καὶ τὸ
ἠρωϊκὸν μένος τοῦ Λεωνίδου καὶ τῶν περὶ αὐτόν, καὶ τίς δὲν αἴ-
ρεται εἰς θεῖαν καὶ ὑψηλὴν περὶ πατρίδος ἔννοιαν, ἀναλογιζόμενος

τὸν ὑπὲρ ἐλευθερίας ἱερὸν αὐτῶν ἔρωτα καὶ τὴν ἐν τοῖς νόμοις ἀδιάσειστον ἔμμονήν, τὴν ἐξόχως διατυπουμένην ἐν τῷ τῶν πεσό-
των ἐπιγράμματι «ὦ ξεῖν ἀγγέλλειν Λακεδαιμονίοις, ὅτι τῆδε κεί-
μεθα τοῖς κείων ῥήμασι πευθόμενοι»; Ὁ τε χῶρος καὶ χρόνος δὲν
ἐξαρκούσιν, ὅπως καὶ ἀμυδρὰν εἰκόνα παράσχω τῶν μεγάλων ἐν πο-
λέμοις προγονικῶν ἔργων, ἅτινα μέγα κῦδος αὐτοῖς προσεπόρισαν.
Ἄλλὰ καὶ οἱ νεώτεροι οὐδόλως ἐν τούτοις ὑστερήσαντες, ἀλλ' ἐν
πολλοῖς μάλιστα ἐκείνους ὑπερβάντες, ἐκτήσαντο κλέος ἀφθιτον, δι'
ἦν πρὸς κοσμοκρατορίαν ὄλην διεξήγαγον γιγαντομαχίαν. Θαύματα
ἀληθῶς δύναται τις νὰ θεωρήσῃ τὰς πλείστας τῶν μαχῶν τῶν ἡμι-
θέων ἐκείνων, ὧν ἐν ταῖς καρδίαις ἀνήφαιστος ἔκαιε τὸ τῆς ἀγνῆς
φιλοπατρίας πῦρ. Διὸ ἐν ὅσῳ ὁ κόσμος τιμᾷ καὶ γεραίρει, ὡς προσ-
ήκει, τοὺς ἥρωας, οὔτινες διὰ τοῦ τιμίου αὐτῶν αἵματος κατήρδευ-
σαν τὸ τῆς ἐλευθερίας ἀγλαόκαρπον δένδρον καὶ ὧν τὰ ὀστᾶ ἐλευ-
κάνθησαν ἀνὰ τὰ ὄρη καὶ τὰς πεδιάδας, ὁ Κολοκοτρώνης καὶ ὁ
Κανάρης, ὁ Μιαούλης καὶ ὁ Διάκος καὶ ἡ λοιπὴ χορεία τῶν ἐλευ-
θερωτῶν τῆς πατρίδος, ἦν καὶ μητρὸς καὶ πατρὸς ἠγοῦντο τιμω-
τέραν καὶ σεμνοτέραν, θέλουσιν εἶναι τὰ ἐρίτιμα ἡμῶν λατρεύματα.

Ἐν τοῖς γράμμασι τοσαύτας καὶ τηλικαύτας ἀρετὰς ἀνέπτυξαν οἱ
ἀρχαῖοι ἡμῶν πρόγονοι καὶ οὕτως ἐπιφανεῖς ἐγένοντο, ὥστε δικαίως
θεωροῦνται δημιουργοὶ τοῦ πολιτισμοῦ. Οὗτοι διεμόρφωσαν γλῶσσαν
εὐπλαστον καὶ ἠδεῖαν, ὡς εἶναι ἡ τῆς ἀηδόνος φωνή, μουσικὴν οὐρα-
νίους ἠχήσασαν φθόγγους καὶ φιλοσοφίαν ἡγεμονικὴν περιβαλλομένην
πορφύραν. Τὰ ὁμηρικὰ ἔπη, καίπερ πρὸ τριῶν χιλιετηρίδων ποιηθέντα,
ὅμως, ὡς τὰ ἔργα τοῦ Φειδίου καὶ Πραξιτέλους, φαίνονται ἔτι πρό-
σφατα καὶ νεουργὰ καὶ ἐπ' αὐτῶν ἀπανθεῖ χάρις, διάνοιαν ἀειθαλῆ
ἐπιδεικνύουσα καὶ ψυχὴν ἀγήρω ὑπεμφαίνουσα. Ἐν γένει τὰ δια-
νοητικῆς φύσεως ἑλληνικὰ καλλιτεχνήματα ἐν τε τῷ πεζῷ καὶ τῷ ἐμ-
μέτρῳ λόγῳ εἶναι τοιαῦτα, ὥστε ἀείποτε θέλουσι θεωρεῖσθαι ὡς τὰ
μόνα πρὸς ἀνάπτυξιν τῆς διανοίας καὶ τῆς καρδίας ἐξευγένισιν μέσα.
Ἐν τοῖς ἔργοις τοῖς μετὰ γλυκείας καὶ γλαφυρᾶς ἁρμονίας καὶ ἀνυπερ-
βλήτου λεκτικῆς τέχνης συντεθεῖσι, δύναται τις νὰ ἀποκομίσῃ ὅτι καλὸν
καὶ λυσιτελὲς νὰ ἐπιδείξῃ ἔχει ὁ ἄνθρωπος. Διὰ βραχέων πολλάκις
στίχων μέγισται καὶ σπουδαιόταται ἀλήθειαι ἐκδιδάσκονται. Καὶ π. χ.

εἰς πόσῃν ἀπεραντολογίαν δὲν εἰσερχόμεθα ἡμεῖς καὶ πόσον πολύτιμον δὲν κατατρίβομεν ἀσκόπως χρόνον, προκειμένου περὶ ἀνορθώσεως τῶν κοινῶν καὶ πόσας δὲν ἐκφέρομεν γνώμας οὐχὶ σπανίως ἀλλήλας ἀναιρούσας; ἐν ᾧ ὁ Ἴσοκράτης ὅσον οἶόν τε διὰ βραχέων κάλλιστα καὶ ἄριστα τὸ ζήτημα τοῦτο λύει ἐν τῷ Ἀρειοπαγитικῷ λόγῳ «δεῖ δὲ τοὺς εὖ πολιτευομένους οὐ τὰς στοὰς ἐμπιπλάναι γραμμάτων, ἀλλ' ἐν ταῖς ψυχαῖς ἔχειν τὸ δίκαιον· οὐ γὰρ τοῖς ψηφίσμασιν, ἀλλὰ τοῖς ἤθεσι καλῶς οἰκεῖσθαι τὰς πόλεις· καὶ τοὺς μὲν κακῶς τεθραμμένους καὶ τοὺς ἀκριβῶς τῶν νόμων ἀναγεγραμμένους τολμήσειν παραβαίνειν, τοὺς δ' ἀσφαλῶς πεπαιδευμένους καὶ τοῖς κακῶς κειμένοις ἐθελήσειν ἐμμένειν». Καὶ μόνη ἡ τῶν ὀλίγων τούτων λόγων τοῦ φιλοσόφου ῥήτορος ἐφαρμογὴ δύναται νὰ παρασκευάσῃ πόλιν ἀξίαν, ἵνα τὰ σκῆπτρα τοῦ πολιτισμοῦ κατέχη.

Ὁ τὸν ἐσωτερικὸν κόσμον μετὰ τῶν ποικίλων κινήσεων τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν θαυμασίως ἀποκαλύψας ἕξοχος τῆς ἀρχαιότητος τραγικός, ἐν τῇ Ἀντιγόῃ, τῷ περιφανεστάτῳ τούτῳ τῆς διανοίας μνημείῳ, σοφώτατα ἀποτρέπων ἀπὸ τῆς μεγαλορημοσύνης καὶ τῆν εὐσέβειαν συνιστᾷς, τὰδε μεγαλοπρεπῶς φθέγγεται «πολλῶν τὸ φρονεῖν εὐδαιμονίας πρῶτον ὑπάρχει· χρηὴ δὲ τὰ γ' ἐς θεοὺς μηδὲν ἀσεπεῖν· μεγάλοι δὲ λόγοι μεγάλας πληγὰς τῶν ὑπερανῶν ἀποτίσαντες, γήρα τὸ φρονεῖν ἐδίδαξαν». — Ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ τοιαῦται ἀνεφάνησαν διάνοιαι καὶ οὕτω δεξιῶς τῶν ζητημάτων αὐτῆς ἐπελάβοντο καὶ ταῦτα ἐπέλυσαν, ὡς ὁ Ἀριστοτέλης, ὥστε οἱ μέχρι νῦν περὶ τὴν φιλοσοφίαν ἀσχολούμενοι οὐδὲν ἢ ἐλάχιστον, κατὰ γε τὰς θεμελιώδεις αὐτῆς ἀρχάς, προσέθηκαν. Ὁ δ' ἀνδρῶν ἀπάντων σοφώτατος Σωκράτης οὕτως ἐχώρησεν ἐν τῇ ἠθικῇ, ὥστε ἔλεγεν ὅτι προετίμα νὰ ἀδικηθῆ ἢ νὰ ἀδικήσῃ. Κατὰ τί διαφέρει ἡ φιλοσοφικὴ αὕτη γνώμη τῆς ἠθικῆς τοῦ εὐαγγελίου; Οὕτω λοιπὸν ἐδείξαμεν ὅτι οὐ μόνον ἐν τοῖς πολέμοις, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς γράμμασιν οἱ πρόγονοι ἐπιφανεῖς ἐγένοντο. Ἐὰν δὲ παραβάλωμεν τὰ ἔργα αὐτῶν ταῦτα, θέλομεν ἐν ἀμφοτέροις εὕρει ζηλωτὴν ἐπίδοσιν, ἀλλ' ἐν τοῖς γράμμασιν ἔτι μείζονα, κατ' ἐμὴν γε γνώμην.

Τῇ φιλοπονίᾳ καὶ ἀγαστῇ φιλοπατρίᾳ ἐκείνων καὶ ἡμεῖς ἀκολουθοῦντες ἄς πράξωμεν πᾶν τὸ ἐφ' ἡμῖν, ὅπως ἐν τε τοῖς γράμμασι

καὶ ταῖς σωματικαῖς ἀσκήσεσιν ἡμᾶς αὐτοὺς προαγάγωμεν καὶ τοῦτο μὲν ἀνταξίους ἐκείνων ἀπογόνους δεῖξωμεν, τοῦτο δὲ τὴν φιλιτάτην πατρίδα. τὴν μάλιστα νῦν κλονουμένην καὶ δειναῖς μᾶστιξι μαστιζομένην, ὠφελήσωμεν. Διότι κατὰ τὸν φιλόσοφον Ξενοφάνην «οὔτοι ἀπ' ἀρχῆς θεοὶ θνητοῖς πάντα ὑπέδειξαν, ἀλλὰ χρόνῳ ζητοῦντες ἐφευρίσκουσιν ἄμεινον» καὶ κατὰ τὸν τερπνὸν Ῥωμαῖον ποιητὴν Κάτουλλον «amat victoria curam».

Ἐν Ἀθήναις τῇ 14 Μαρτίου 1910

Γεώργιος Ν. Ἀνδρουλιδάκης

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000020477

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ